

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Ndc/7/2016
Identifikačné číslo spisu:	1214220207
Dátum vydania rozhodnutia:	25.05.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1214220207.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky F. U., bytom S. proti odporcovi F. Z., bytom Q. o priznanie príspevku na výživu a úhradu niektorých nákladov nevydatej matke vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 58 C 228/2014, o návrhu navrhovateľky na prikázanie veci Okresnému súdu Prešov dôvodu vhodnosti, takto

rozhodol:

Návrhu na prikázanie veci Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 58 C 228/2014 Okresnému súdu Prešov
n e v y h o v u j e.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava II predložil na rozhodnutie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky návrh navrhovateľky na prikázanie veci inému súdu podľa § 12 ods. 2 O. s. p. z dôvodu vhodnosti. Navrhovateľka vo svojom návrhu zo dňa 10. novembra 2014, doručeného súdu 212. novembra 2014 uviedla : „Touto cestou žiadam súd o prenesenie príslušnosti na Okresný súd Prešov, nakoľko tu toho času bývame s maloletým synom - M. U., narodený v S. r. č. : XXXXXX/XXXX, chceme ti žiť natrvalo.“

Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľka svojim návrhom si uplatnila viacero nárokov a to príspevok na výživu nevydatej matky, nárok na výživné na maloleté dieťa, nárok na sporenie pre maloleté dieťa, náklady na výbavičku a jednorazový príspevok na úhradu čiastočných nákladov spojených s tehotenstvom a pôrodom. Návrh navrhovateľky proti odporcovi týkajúci sa časti určenia povinnosti platiť výživné na maloleté dieťa súd prvého stupňa uznesením z 30. Septembra 2014 č. k. 58 C 228/2014 - 33 vylúčil na samostatné konanie.

Z obsahu podania navrhovateľky (§ 41 ods. 2 O. s. p. - každý úkon posudzuje súd podľa jeho obsahu, aj keď je úkon nesprávne označený.) súd prvého stupňa posudzoval tento návrh navrhovateľky podľa § 12 ods. 2 O. s. p..

Odporca vo svojom vyjadrení z 29. januára 2015, doručenému súdu prvého stupňa 4. februára 2015 vyjadril nesúhlas. Uviedol, že pracuje a býva v Bratislave a cestovanie na pojednávanie do Prešova by značne sťažilo plnenie jeho pracovných povinností.

Podľa ustanovenia § 12 ods. 2, 3 O. s. p. vec možno prikázať inému súdu toho istého stupňa aj z dôvodu vhodnosti. O prikázaní veci rozhoduje súd, ktorý je najbližšie spoločne nadriadený príslušnému súdu a súdu, ktorému sa vec má prikázať. V tomto prípade je najbližšie spoločne nadriadeným súdom Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Postup podľa § 12 ods. 2 O. s. p. je výnimkou zo zásady, že konanie sa uskutočňuje na tom súde, ktorého príslušnosť vyplýva zo zákonných kritérií, a teda výnimkou z ústavou garantovanej zásady, že nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi a že príslušnosť súdu ustanoví zákon (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Pokiaľ ide o dôvody vhodnosti opodstatňujúce prikázanie veci inému súdu, tieto môžu mať rôznu povahu, a to v závislosti na predmete konania, postavení účastníkov a iných okolnostiach. Predpokladom prikázania veci inému súdu z dôvodu vhodnosti podľa § 12 ods. 2 O. s. p. je predovšetkým existencia okolností, ktoré umožňujú hospodárnejšie a rýchlejšie prejednanie veci. Pritom je však potrebné mať na zreteli, že všeobecná miestna príslušnosť súdu, ktorý má vec prejednať, je zásadou základnou, a prípadná delegácia inému súdu je len výnimkou z tejto zásady, ktorú je nutné - ako výnimku - vykladať reštriktívne. Pokiaľ súd prikáže vec inému súdu podľa ustanovenia § 12 ods. 2 O. s. p. bez toho, aby pre takéto rozhodnutie boli splnené podmienky, poruší tým ústavne zaručené právo zakotvené v čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, podľa ktorého nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi a príslušnosť sudcu stanoví zákon.

Dôvody vhodnosti podľa § 12 ods. 2 O. s. p. môžu byť rôzne v závislosti od predmetu konania, postavenia účastníkov a iných okolnostiach. Pôjde však, ako bolo uvedené vyššie, predovšetkým o skutočnosti, z ktorých je možné vyvodiť, že iným, než príslušným súdom bude vec prejednaná rýchlejšie a hospodárnejšie. K prikázaniu veci inému, než príslušnému súdu by však malo prichádzať iba výnimočne a len zo závažných dôvodov, kedy dôvody odňatia veci príslušnému súdu a jej prikázanie súdu inému musia byť natoľko významné, aby dostatočne odôvodňovali prielom do vyššie citovaného ústavného princípu. Zákon pritom výslovne zakotvuje právo účastníkov vyjadriť sa k dôvodom delegácie i k súdu, ktorému má byť vec delegovaná, aby vhodnosť takého postupu mohla byť zvážená aj z hľadiska ich pomerov.

Pri posudzovaní dôvodnosti návrhu vzal Najvyšší súd Slovenskej republiky na zreteľ predovšetkým to, že v danom prípade ide o konanie o priznanie príspevku na výživu a úhradu niektorých nákladov nevydatej matke. Miestna príslušnosť v tejto veci sa riadi ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku (§ 85 ods. 1 O. s. p.).

Úvaha súdu o vhodnosti delegácie preto zahŕňa posúdenie predmetu konania i pomerov účastníkov na oboch procesných stranách, pričom na pomery účastníka, ktorý delegáciu navrhuje, možno prihliadať, len ak ich zohľadnenie nebude mať negatívny dopad na ostatných účastníkov konania, alebo na konanie ako také.

Dôvody uvedené navrhovateľkou konania nie sú relevantné a nevykazujú charakter takej výnimočnosti, aby bolo možné návrhu vyhovieť. Prikázanie veci Okresnému súdu Prešov neprinesie oproti prejednaniu veci Okresným súdom Bratislava II výrazné zjednodušenie prístupu k súdu pre účastníkov, a ani nepovedie k výraznejšiemu zhospodárneniu či urýchleniu konania. Pokiaľ navrhovateľka poukázala v ďalšom podaní na starostlivosť o dieťa a časovú náročnosť cestovania na príslušný súd, Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na § 122 ods. 2 O. s. p., ktorý umožňuje súdu, ktorý vec prejednáva dožiadať iný súd v obvode ktorého sa účastník zdržuje o vykonanie dôkazu, a to aj výsluchom účastníka konania (§ 125 O. s. p.).

V danom prípade Najvyšší súd Slovenskej republiky nepovažoval návrh navrhovateľky na prikázanie veci a ňou uvádzané dôvody v návrhu za akceptovateľné a v súlade s podmienkami na prikázanie veci inému súdu z dôvodu vhodnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v súčasnom štádiu konania tu nie sú dôvody, ktoré by odôvodňovali prikázanie veci Okresnému súdu Prešov. Nie je totiž dostatočne preukázané, že by Okresný súd Prešov prejednal vec hospodárnejšie a rýchlejšie než Okresný súd Bratislava II, ktorý vo veci riadne koná.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že tu nie sú dôvody ktoré by odôvodňovali prikázanie veci Okresnému súdu Prešov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.